

for mange kræfter i kommunerne på at omorganisere og omstrukturere, så man har glemt at se på, hvad det reelt er, man kunne gøre i hjemmehjælpen? Hvad med, at man også her slap kræfterne fri og lod pengene følge de ældre?

Der er også andre punkter i beslutningsforslaget, der kunne være grund til at trække frem, men der kan ikke være nogen tvivl om for SF, at Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget, sådan som det foreligger.

Stefan G. Rasmussen (KF):

Det siges, at gentagelse fremmer forståelsen, og vi kan jo godt sige, at dette mere eller mindre er en genudsendelse. Men det skal da ikke afholde mig fra også at gøre et par bemærkninger, for jeg synes, det er et vigtigt emne. Alene af den grund, at vi alle sammen bliver ældre, er det nok noget, der berører os, men vi skulle jo også helst se ud over dét.

Det er klart, at Det Konservative Folkeparti ser det som en særlig forpligtelse at skabe en værdig, tryk og fri tilværelse for de ældre. Det er trods alt den generation, der har banet vej for det velfærdssamfund, vi nu skal forvalte, men jeg skal da også være den første til at erkende, at vi i nogle tilfælde ikke behandler de ældre godt nok; det foregår desværre ofte på en meget uværdig måde.

Jeg har set, at der er taget skridt i den rigtige retning. Det er ikke så lang tid siden, at vi havde en borgerlig regering, som fjernede lommepen-geprincippet, denne umyndiggørelse, der begrænsede de ældres valgfrihed. Derfor vil man også komme langt med De Konservative, når det drejer sig om ældreområdet, men man vil aldrig nogen sinde komme derud, hvor alt er centraliseret og valgfriheden er taget fra den enkelte.

Når man siger, at det skal sikres, at ældre kan bo længst muligt i eget hjem, så skal det kun være, hvis de selv ønsker det. De skal ikke tvinges bort, hverken af bedrevindende eller af en brandbeskatning. Valgfrihed skal der være for de ældre, og vi er klar over, at det selvfølgelig kræver nogle muligheder, men der har vi fra konservativ side en stor tiltro til, at kommunerne forstår at skabe og administrere disse muligheder.

At vi er imod beslutningsforslaget, skyldes også, at det endnu en gang forsøges fra SF's side at centralisere og regulere. For mig forekommer det lidt mærkeligt, at SF, der jo – som mit eget parti – bærer betegnelsen folkeparti, så ofte går

ind for centralisering i stedet for decentralisering.

Jeg tror ikke, at en regulering – og som SF indicerer: en sikring – altid skaber de forhold, vi gerne vil. Gode forhold skabes nu engang i nuet af de involverede, og det kræver holdninger og forståelse. Måske starter en værdig ældrepolitik allerede i skolen og i hjemmene.

Jeg kan ikke lade være med, når jeg står her og snakker om ældrepolitik, at tænke på en lille oplevelse, jeg havde oppe i Nordjylland. Der sad en mand og fulgte mit foredrag, og så siger han til mig: Du Stefan, jeg sidder her på det her hjem, og det gør jeg, fordi jeg har mistet min kone, så jeg følte mig lidt ensom, og jeg ville gerne have nogen at snakke med. Det har jeg, men jeg kunne også godt tænke mig at hjælpe til ude i haven; men det må jeg ikke.

Det er i sådanne tilfælde, at centralisering og regulering begrænser vilkår og muligheder for de ældre. Det er her, vi aldrig må være i strid med, hvad den ældre selv vil.

Vi er imod dette her forslag, men i princippet vil vi gerne gøre noget for de ældre.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til SF, at de skal have tak for, at de har fremsat dette beslutningsforslag, for erved får vi jo lejlighed til, når vi skal trykke på knapperne, at give udtryk for, om det er tomme ord eller det er handling, vi vil på det her område. Der skal ikke herske tvivl om, at det, Fremskridtspartiet gav udtryk for under forespørgselsdebatten, står vi også ved, når det kommer til konkrete forslag.

Vi er helt enige med SF i snart sagt hvert ord, der står heri. Jeg vil godt tage forbehold for, om tallet 5.000 er rigtigt; det er lidt svært for mig at gennemskue. Eftersom der står 5.000 i begge spalter, kunne det godt for mig lyde, som om det er sådan et tal, man tilfældigvis har valgt, og i udvalgsarbejdet vil vi godt have en undersøgelse af, om tallet 5.000 er et tal, der er noget fornuft i, eller om vi skal finde frem til et andet tal.

Men det er også det eneste spørgsmålstejn, som vi sætter ved forslaget, og vi synes som sagt, at udvalgsarbejdet meget gerne må gå hurtigt, så forslaget kan komme til afstemning her i salen. Det er ikke hverken store udvalg eller kommissioner, det handler om. De fleste, som sidder i dette Folketing, er helt klar over problematikken; den er gennemanalyseret, og den er gennemundersøgt. Det er klart, vi kan altid – og